

til hurtigt at besvare de Spørgsmaal, der blev stillet —, Lov til at betegne det ved Hastværksarbejde eller at sige: Hastværk er Lavtværk.

De Ændringsforslag, der er stillet fra Flertallets Side, kan jeg for mit Vedkommende tiltræde. Om Ændringsforslaget under Nr. 1, som gaar ud paa, at Bevillingerne ikke maa overstige i de første to Aar i alt 1 Mill. Kr. og i de første fire Aar 5 Mill. Kr., mente det ærede 4de landstingsvalgte Medlem, at det nærmest var Film. Ja, man kan kalde det, som man vil. Forudsætningen for disse Beløb er, at Byggeperioden for Broen skal være 10 Aar, og naar Byggeperioden for Broen skal være 10 Aar, udkræves der ikke større Beløb i de første fire Aar, fordi Hovedudgiften selvfølgelig falder paa den sidste Halvdel af Anlægsperioden, hvor de forholdsvis store Beløb til Indkøb fra Udlandet maa falde. Forslaget forudsatte, som det oprindelig forelaa, en Byggeperiode paa 8—10 Aar, og hvis man havde haft en 8-aarig Byggeperiode, vilde de første fire Aar have krævet et Beløb paa ca. 9 Mill. Kr. Nu, da man fastsætter en 10-aarig Byggeperiode, kan Udgiften indskrænkes til 5 Mill. Kr. i de første fire Aar. Der er ikke nogen som helst Film i dette, det har sin ganske naturlige Forklaring deri, at Byggeperioden bliver 10-aarig i Stedet for 8-aarig, og jeg skulde mene, at naar Hensyn tages til de økonomiske Forhold — og det er jo ikke mindst dem, det ærede Mindretal, der er saa stærkt imod dette Forslags Gennemførelse i Øjeblikket, tager Hensyn til —, er det en betydelig Imødekommen overfor Mindretallet. Det ærede Medlem erkendte ogsaa, at det skulde se ud som en Imødekommen, men det er en virkelig Imødekommen overfor Mindretallets Standpunkt. Hvorvidt Udvalgsbehandlingen har været mageløs, vil jeg overlade til den ærede Ordfører for Udvalget at svare paa, det ser jeg mig ikke i Stand til at besvare, idet jeg kun har deltaget i Udvalgsbehandlingen, naar jeg har været tilkaldt for at give Oplysninger, og da har Behandlingen altid forekommet mig overmaade fornuftig; der har ikke været noget mageløst ved de Møder.

Jeg vil gerne fremsætte nogle flere Bemærkninger til Mindretallets Udtalelser. Der staar i Mindretalsbetænkningen følgende: „I øvrigt synes de af Statsbanerne givne Oplysninger os paa flere Punkter uforstaaelige, og vi har ikke kunnet undersøge Tallene nærmere“. Efter alt, hvad jeg allede har udtalt, mener jeg, at de Besvarelser, Statsbanerne har givet om disse For-

hold, er ganske klare. Det hedder et andet Sted i Mindretallets Betænkning: „Vi indser ikke Nødvendigheden af at gaa til disse store Udgifter nu — havde man fulgt med Udviklingen og ordnet Forholdene efterhaanden, var der ikke i lang Tid Trang til Broen“. Ja, Forholdet ligger jo saaledes, og har ligget saaledes i flere Aar, at hvis man skal blive ved Færgeforholdene, kræves der en meget betydelig og meget kostbar Udvidelse, baade paa Fredericia-Siden og paa Strib-Siden, og den er Statsbaneledelsen meget tilbage for, fordi man har ment, det var rigtigt at faa en fast Forbindelse mellem Jylland og Fyn. Derfor har man søgt at klare sig igennem med Forholdene saa godt som paa noget Maade gør ligt, og den Op-gave, den høje Rigsdag er stillet overfor i denne Sag, er i Virkeligheden at tage Standpunkt til det Spørgsmaal: Skal vi nu bestemme os til at faa en fast Broforbindelse over Lille Bælt, eller skal vi beslutte os til at bevare Færgeforholdene og saa bringe dem i Orden med en Udgift paa 10 Mill. Kr.? — det er nemlig det, det vil koste at bringe dem i en virkelig tidssvarende og forsvarlig Orden.

At Forholdene har været ganske overordentlig vanskelige og slet ikke tidssvarende i de Aar, der er gaaet, ikke mindst Krigsperioden igennem, kender alle, som har rejst den Gang, og ikke mindst alle, som havde Forsendelser, der skulde frem i den Periode. Jeg kan henvise til, at for nylig har Stationsforstanderen i Fredericia, som fra alle Sider anerkendes som en fremragende dygtig Jernbanemand og Trafikmand, givet en Redegørelse for disse Forhold i et dansk Jernbaneblad, i hvilket han skildrer de uhyre vanskelige Forhold, der har været paa Fredericia Station gennem en længere Aarrække. Alt, hvad der hedder Sikringsanlæg, har man været nødt til fuldstændig at suspendere, saaledes at Sikringstjenesten varetages udelukkende af Personalet og Sikringsanlægene slet ikke kan bruges, for ellers vilde det have været umuligt at gennemføre Trafikken. Og det har medført ganske overordentlig vanskelige Forhold. Han skildrer, hvorledes Tilstanden har været med Hensyn til selve Trafikken, og slutter saaledes: „En saadan Befordring kan kun bydes i allerstørste Nød, som Følge af Krigstid. Godsvognene maatte ofte henstaa i Dage og Uger, før de kunde viderebefordres. Ja, endog Vogne med let fordærvelige Varer har henstaaet i flere Dage uden at kunne udrangeres. Den Slags Trafik lader sig ikke gentage, i alt Fald ikke i Fredstid. Jeg skal sluttelig blot nævne, at der under de uhyg-